



ANITA
ALBÆK
SIMONSEN

PHOBO FOBi

KRABAT

**ANITA
ALBÆK
SIMONSEN**

PHOBO FOBI

KRABAT

Phobofobi (frygt for at være bange)

KAPITEL 1

UDGRAVNINGEN

“Jeg kunne ikke trække vejret. Væggene omsluttede mig i en kvalende omfavnelse. De ignorerede min bøn om at blive fri, om at få luft. Lyset blev slukket, og jeg mistede al fornemmelse for tid og sted. Der var kun mig og det ru gulv. Jeg besvimedede til lyden af råb.”

– **Indvielse:** Richard, 48 år, klaustrofobi
(frygt for indelukkede områder)

MANDAG D. 21. MARTS 2016

Jeg har ikke fortalt nogen den egentlige grund til, at jeg er taget til Malta. Alligevel var jeg oprigtigt spændt på at være sammen med Michele. Lige siden han og jeg, med en vis mængde tårer, tog afsked i Danmark for et år siden, havde vi snakket om, at jeg skulle tage ned for at besøge ham og se hans udgravning. Eller ... selvfølgelig var det

ikke *hans* udgravning, men blot den han arbejdede på i forbindelse med hans ph.d. i arkæologi.

Min bedste ven Michele og jeg ankom ved Saint Pauls Kirke i byen Ir-Rabat. Vi gik hen over pladsen foran kirken, som ikke lod til at gemme på noget særligt. Det var svært at forestille sig, hvor der skulle være en grotte midt inde i en tætpakket by.

“Rie, vi skal om bagved.” Michele viftede i en bue. Hans lange, mørkebrune hår var sat op i en knold, og han var iført en rød, langærmet T-shirt og jeans. Den maltesiske sol havde bragt de mørkere undertoner i hans hud frem: Malta klædte ham.

Vi gik forbi både indgangen til kirken og en bygning ved siden af, hvori adskillige skilte reklamerede for et museum fyldt med kristne relikvier.

Michele fulgte mit blik. “Hvis du har lyst, kan du bruge mit medarbejderkort bagefter til at kigge rundt på museet. Det mest imponerende er et helt skelet af en helgen.” Han havde et glimt i øjet.

Jeg syntes, det lød makabert, men vidste, at Micheles begejstring udsprang af historikken bag udstillingen.

“Vi skal ikke ned til selve Saint Pauls grotte, men i det omkringliggende system af huler og gange,” sagde han, idet vi trådte gennem en blålig træddør. “Der er udgravningen.”

Efter kort tid var vi under gadeniveau, og temperaturen faldt drastisk. Jeg var taknemlig for min nussede hoodie. Alt var udskåret af upoleret kalksten. Beige var vist Maltas farve.

Michele ledte mig ned ad en stejl trappe, hvor midten af stentrinene gennem århundreder var slidt ned af pilgrimmenes fødder.

Kortvarigt mærkede jeg et slægtskab med mennesker, jeg aldrig ville komme til at kende. Med jævne mellemrum hang der elektriske væglamper. Den store kontrast mellem cirklerne af lys og mørket omkring dem føltes, som om jeg var på afgrunden af at træde ned i en tætomsluttende intethed. Loftet trykkede, og et gys jog op ad min rygsøjle, idet jeg klamrede mig til det kolde metalgelænder. Jeg havde aldrig haft problemer med små rum før, men måske var grotter bare ikke noget for mig. Hvilket skodtidspunkt at få sådan en åbenbaring.

“Er der langt endnu?” spurgte jeg Micheles nakke, bevidst om, hvor lille min stemme lød.

“Ja, det er lidt en labyrint af naturlige og menneskeskabte katakomber, og der er sågar forbindelse til adskillige beskyttelsesrum fra Anden Verdenskrig. Underjordiske huler strækker sig egentlig under det meste af Ir-Rabat.”

Trappen sluttede endelig. Min fornemmelse for, hvor dybt vi var nede, havde jeg tabt på vejen. Foran os strakte sig en lang og firkantet tunnel. Vi kunne fint gå side om side, mens vi passerede de ensformige beskyttelsesrum. Tanken om, at gemme mig i dem, mens bomber faldt, fik min mave til at vende sig. Her under jorden mindede de om celler i en fangekælder. De manglede bare tremmerne. Stemningen blev dog blødt op af flisegulvenes blomstrede mønstre. Så lidt hygge havde folk efterladt sig.

“Hele familier kunne bo i et rum. Malta har jo en ret strategisk placering, så de havde nogle turbulente år fra cirka 1940 til 1942,” sagde Michele.

Jeg gryntede afvisende. Lyden af imaginære bomber faldt allerede i mit sind, så jeg havde ikke lyst til at høre flere detaljer.

Michele kendte mig godt nok til at forstå hentydningen. "Så ... vi skal dreje til højre her." Han pegede på et hul i den rå klippevæg, der var på størrelse med en døråbning. Sammenlignet var tunnellen bag os raffineret og luftig.

"Skal vi virkelig derned?" Resten af turen ville blive værre.

"Ja." Michele stoppede op og så på mig. "Er du okay?"

Jeg nikkede.

"Vil du holde i hånden?"

"Nej, nej. Det er okay."

I stedet for at fokusere på min tiltagende hjertebanken nær-studerede jeg det underjordiske netværk, vi trådte ind i. Dette område havde tydeligvis et andet formål, end det vi lige havde forladt. Hist og her dukkede hulninger op. I et af rummene kunne man igennem et halvmåneformet vindue, der var skåret ud af kalksten, se ind til et andet rum, hvor en cirkulær platform var centrum. Glimt af lyssky, forhistoriske ceremonier involverende en statue af en ukendt gudinde piskede afsted i mit indre.

Ligesom på trappen var tidens gang tydelig at føle. Det var, som om folk over adskillige århundreder havde ladet deres fantasi få frit spil i deres udskæring og udformning af klippen. Et par gange kom vi til en forgrening, og hver gang valgte Michele at gå til venstre med vant selvsikkerhed. Jeg ville hundrede procent blive væk, hvis jeg havde været alene.

"Hvor længe har I gravet hernede?" fik jeg ud.

"Kun et par måneder. Der var en del forberedelse, da meget af området plejer at være åbent for besøgende. Folk skulle overtales til at lukke det for os, så de første måneder på Malta tilbragte jeg med

næsen i en bunke papirer,” grinede han. Micheles ellers bløde og varme stemme bredte sig og slog os i møde som kolde ekkoer. Han så på mig og tog insisterende min hånd. “Kom. Vi er der næsten.”

Gangen mandede ud i et større, firkantet rum, hvor kalkstenenes ellers uafbrudte beige havde plamager af mørkebrun i et mønster, der mindede om alger. Væggene havde alkover, der tilsyneladende var udskåret uden en særlig plan, for der var både rektangulære og halvmåneformede. Nogle store nok til at en mindre person kunne ligge udstrakt, mens andre kun kunne rumme krukker og sten. Den bagerste væg og dens venstre hjørne henlå i mørke.

I midten af rummet stod hun. Som den eneste kvinde måtte hun være Micheles vejleder, Leanne Galea. Sorte krøller og en opslået notesblok i hånden. Under den kakifarvede vest, der umiddelbart så ud til kun at bestå af lommer, havde hun en blomstret bluse på. En person jeg aldrig ville turde tale til under normale omstændigheder. I rummet var der også to mænd, der undersøgte noget i en alkove.

“Nå, der er du, Michele,” sagde hun på engelsk. Kuglepennen satte hun bag øret og ikke i en af de utallige lommer. Hun strakte hånden frem mod mig.

Febrilsk trykkede jeg hendes hånd.

“Rart at møde dig. Jeg er Leanne Galea. Du er Micheles ven?”

“Ja, jeg hedder Rie Søgaard,” sagde jeg og tilføjede lidt forfjamsket: “Rart at møde dig også.”

“Det er min professor, men det regnede du nok ud.” Michele smilede anspændt, men Leanne ignorerede ham og spurgte i stedet: “Hvordan var det, man udtalte dit efternavn? Kan du sige det igen?” Hun lagde hovedet på skrå. Hendes grå øjne borede sig ind i mig.

“Øhm, det er et ø. Et dansk bogstav. Du former munden sådan rundt, og så udtaler du det ... bagerst i munden?” Jeg følte mig lidt fjollet, da jeg gentog lyden af ø et par gange med gradvist større og mere rund mund.

Leanne sagde lyden tilbage, og langsomt blev hendes udtale mere og mere som min.

“Sø ... gååard,” sagde jeg langsomt. ”Den sidste vokal er en å-lyd.” Det overraskede mig, hvor hurtigt hun fangede lydene. Hun måtte have sprogøre. Michele havde lidt opgivet at udtale mit efternavn rigtigt, men havde ellers virkelig forsøgt i starten.

“Sådan. Nu har du det!” Jeg fremtvang et smil.

“Sø ... gaard, Søgaard.” Leanne nikkede selvtilfreds. ”Er det et familienavn?”

”Altså min far hedder det også ...” begyndte jeg, men så rømmede Michele sig højt.

”Måske vi kan komme videre? Er det okay med dig, Leanne? Der er meget, jeg gerne vil vise Rie.” Han skar en akavet grimasse.

Leanne viftede ham først af, men fangede så hans overarm i et fast greb.

“Der er faktisk noget, du kan hjælpe med først.” Hun gik hen i modsatte hjørne af rummet med en tydelig forventning om, at Michele ville følge efter hende.

Han så kort på mig, trak undskyldende på skuldrene og fulgte så efter sin vejleder. De stod med ryggen til mig og skærmede for, hvad end de lavede. Den nærmeste lyskilde var bag mig, og da de stod i den mørkeste del af rummet, så jeg kun deres omrids. Jeg anede, at Michele baksede med at løfte noget.

Leanne fandt sin mobil frem og lyste med dens indbyggede lygte.
“God eftermiddag,” lød en stemme bag mig.

Jeg spjættede, da jeg ikke havde forventet at blive talt til. Jeg vendte mig og så de to mænd iklædt skjorter med opsmøgede ærmer. Den ene havde tynde briller hvilende på sin næseryg, mens den anden havde et kraftigt brunt skæg, der fortsatte ned bag hans mørke skjortekrave.

“Hov, undskyld. Vi ville ikke forskrække dig. Mit navn er Daniel, og dette er André.” Han tog kort brillerne af og gestikulerede beklagende mod sin kollega, der fnyste uinteresseret.

“Vi arbejder sammen med professor Galea,” sagde André og skubbede sig så forbi mig hen mod en alkove, der åbenbart påkaldte sig øjeblikkelig grundig studering.

“Ah ja, beklager. Min kollega er ... ikke vant til at arbejde med ... levende, du ved, ret ofte.” Daniel rettede på sine opsmøget ærmer.

En stilhed sænkede sig kortvarigt, og jeg hæftede mig ved lyden af Leannes anvisninger til Michele, som lød mere og mere anstrengte.

“Jo, det ... Jeg er geolog,” fortsatte Daniel.

“Løft kassen,” sagde Leanne højt.

“Den er helt vildt tung,” prustede Michele sammenbidt. “Hvor ... hen?” Han holdt en stor trækasse, hvis hjørner var forstærket med metal. Den var fyldt til randen med noget, der lignede arkæologiske fund pakket ind, så de var beskyttet mod rystelser under transport.

Leanne pegede hen mod Daniel og mig, i retningen ad udgangen.

På vaklende ben begyndte Michele at gå. Kassen var tydeligvis alt for tung for en person, og han havde ikke taget mange skridt, før han

snublede og væltede bagover. Kassen slap fri af hans greb og ramlede tilbage mod hjørnet, hvor den bragede direkte ind i den bagerste væg. Jeg tog mig til ørerne.

André råbte op på fransk.

Hulen rystede omkring os. Små flager af kalksten faldt ned. Nu bliver vi begravet levende, tænkte jeg, overrasket over min egen rolighed. Men så skete det ikke. Det kollektivt tilbageholdte åndedrag blev afbrudt af Leanne.

“Se, hvad du har gjort!” Hendes vrede toneleje bekræftede underligt nok, at det ikke var gået så galt, som jeg havde frygtet. Man skælder jo ikke ud, hvis man er død.

Jeg skyndte mig hen til Michele for at se, om han var okay.

“Undskyld, undskyld,” sagde han skingert med rystende hænder.

Leannes mobil kastede lys over skaden. Kassen havde slået hul på væggen. Murbrokker og sten flød ud som gult pus fra et åbnet sår. Uheldet havde afsløret et hulrum, som hidtil måtte have været ukendt.

Leanne bandede på, hvad der højst sandsynligt var maltesisk.

Jeg lagde en hånd på Micheles ryg. Han så helt forkert ud i hovedet.

“Er du okay?” Jeg strøg ham beroligende over ryggen. “Det var et uheld.”

”Ja ... Jeg ...” mumlede han.

Daniel dukkede op med en bærbar lysstofrørslampe. Det var nu tydeligt, at hullet var langt større end et lille hulrum. “Der er noget bagved.”

Leanne skubbede flere af stenene væk med hænderne.

”Jeg må hellere hjælpe,” sagde Michele mekanisk og vendte sig væk fra mig. Han gik hen til hullet og hjalp med at fjerne sten.

Bandende samlede André de arkæologiske fund fra kassen op i sin favn for at redde, hvad der reddes kunne.

Så kom lugten.

Alle stoppede brat.

Jeg dækkede instinktivt mit ansigt med mit ærme og så Daniel dække sin næse og mund med sin skjorte. Mine øjne løb i vand. Kold, fugtig og rådden hang lugten som en usynlig tilstedeværelse iblandt os. Jeg ville altid kunne fremkalde den i min hukommelse.

Leanne og Michele udvekslede et blik.

”Giv mig lygten.”

Daniel rakte Leanne lampen, inden hun dukkede sig og trådte helt ind i rummet.

Michele fulgte efter hende som en skygge.

Jeg strakte hals og kiggede over hans skuldre. Rummet var ikke ret stort. Bagvæggen havde en alkove hugget ud af klippevæggen. Og så så jeg det: Den lille soveplads af kalksten var ikke tom. Noget aflangt hvilede på klippebriksen. Det var en krop.

”Der er et lig,” hviskede Michele.

Leanne brummede rutineret.

Kroppen hang ikke særligt godt sammen mere. Tøjet var i stumper, så man kunne se, at liget var dækket af en vokslignende substans, der reflekterede lampens lys. Den dækkede huden, som klæbede tæt til knoglerne, for musklerne var nærmest helt væk. Liget måtte være ældgammelt.

Synet ætsede sig ind på min nethinde.

Leanne rettede sig op og vendte sig mod vores halvmåne af nysgerrige blikke.

“Michele, følg din veninde hjem. Daniel.”

Daniel lystrede.

“Ring til myndighederne, og meddel dem vores fund. Og André, du hjælper mig. Dette er mere, end vi kunne have håbet på. Michele, kom tilbage, så snart du kan.”

Michele måtte, med en knap så blid arm, føre mig væk fra rummet.

Noget i mig kunne ikke efterlade personen. Vedkommende havde allerede været helt alene i årevis, måske sågar århundreder.

KAPITEL 2

MICHELE

”Jeg kunne overhovedet ikke bunde. Bølgerne skyllede ind over mig. Jeg fik saltvand i næsen og i øjnene. Det var modbydeligt. Jeg kan jo ikke svømme. Det har jeg aldrig lært. Det vidste de også godt. Alligevel ville de ikke hjælpe! Heller ikke selvom jeg skreg. Jeg vågnede op på stranden. De sagde tillykke, da jeg blev genoplivet.”

– **Indvielse:** Emma, 27 år, aquafobi (frygt for vand)

MANDAG D. 21. MARTS 2016

Mit blik faldt på den grå bil, eller snarere den lyslilla bildør bag Michele. Jeg havde slet ikke set den, da han hentede mig ved hotellet. Efter turen i de mørke, beige huler sprang hver en farve mig i øjnene.

“Døren er lilla?” Jeg så fra den til ham.

“Det er min panda! Kan du lide den?” Han grinede gavtyveagtigt og gestikulerede mod den lillebitte bil, der tydeligvis havde flere år

på bagen end os begge to til sammen. Jeg kendte ham godt nok til at vide, at han forsøgte at løfte stemningen for min skyld.

“Kalder du din bil for Panda?” udbød jeg, men opdagede så, at det var en Fiat Panda.

“Er han ikke sød?” spurgte Michele, idet han satte sig ind på førersædet.

“Mega.” Jeg tog sele på. “Købte du den med den lilla dør, eller kom den i bagefter?”

“Jeg købte den *på grund* af den lilla dør!” annoncerede Michele stolt. “Vælg en cd fra handskerummet.”

Selvfølgelig gjorde han det. Jeg satte en cd med Journey på, mens Michele med tungen i mundvigen lavede en trepunktsvending på den smalle, buede vej ved at bakke yderligere op på fortovet.

Ingen af os sagde noget det første stykke tid. Langsomt lagde vi Ir-Rabat bag os. Det var stadigvæk mærkeligt at køre i venstre side af vejen. Michele havde tidligere forklaret, at det var et levn fra dengang, hvor Malta var en britisk koloni. Det havde øen været helt op til 1964. Først da vi så marker, rømmede jeg mig og sagde: ”Det var et lig.”

”Ja,” svarede Michele neutralt.

”Et rigtig lig. En vaskeægte død person.”

”Ja.”

”Hvorfor tager du det så roligt?” Jeg så over på Michele, der stirrede stift for sig på vejen. Hans knoer var hvide om rettet. Vi kørte ned ad en boulevard, hvor krumme træer med kroner af nåle stod på hver side. I bakspejlet kunne jeg ane Ir-Rabats dekorerede tårne og en stor kuppel bag nogle abnormt høje mure.

”I min profession ser vi mange lig. Arkæologi er ikke bare potteskår.” Han tog min hånd, og jeg indså, at jeg rystede.

”Jeg tror, du har behov for noget lækkert. Noget godt for sjælen. Jeg kender et sted, og jeg kører dig ikke tilbage til hotellet, før du er faldet lidt ned.”

Ligesom i Ir-Rabat var de fleste veje i Tas-Sliema, hvor mit hotel lå, utroligt smalle, så den lille panda havde ikke andet valg end at lade sig parkere halvt oppe på fortovet igen. Ude af bilen gik vi side om side, Michele lagde armen om mine skuldre og gav mig et lille kram. Jeg havde glemt, at vi næsten var lige høje, hvilket egentlig er meget rart. Siden jeg kun var 160 centimeter, fik hans selskab det til at føles, som om det var alle andre, som var abnormt høje og upraktiske.

Vores destination lå for enden af en lille trappe, på en gårdsplads mellem to kalkstensbygninger. En grøn markise annoncerede, at der lå en butik gemt her. Et sted så skjult at det nok kun var de lokale, der kendte til det. På markisen stod der *Pastizzeria* med hvide, kursive bogstaver.

”Du vil elske det. Lige siden jeg smagte min første pastizzi, har jeg vidst det.” Michele slap mig og gadedrengehoppede de sidste meter mod butikken.

Et kort øjeblik lukkede jeg øjnene og trak vejret dybt ind og pustede stille ud. Læg det til side til senere.

Nysgerrigt studerede jeg det fristende udvalg af, hvad der lignede bagværk af butterdej. De var flettede og lukkede på forskellige måder. Omgående var jeg ved at dø af sult. Typisk drama mave.

”Jeg tror, du vil synes allerbedst om den med ricotta og spinat.” Han havde som regel ret, så jeg nikkede bekræftende. Desuden

mindede den diamantformede pastizzi mig om kønslæber, noget som morede mig så tilpas meget, at jeg nok alene af den grund havde valgt den. For at distancere mig selv fra de hjemsøgende billeder af liget fangede jeg Micheles blik, pegede på pastizzien og vrakkede med øjenbrynene.

Han så mit fjogede smil, og vi udvekslede et blik, der endte i fnisen.

Michele måtte skjule sit smil bag sin hånd og skubbede mig blidt væk, så han kunne bestille uden at grine.

Selvtilfreds tog jeg plads i stolen, der stod ved et lille bord af træ foran pastizzeriaet. Michele var stadigvæk den bedste ven, jeg havde taget afsked med for et år siden.

“Så! Nu er de klar!” Michele dukkede op og rakte mig en lille bagerpapirspose med et par servietter. “Jeg tog selv en mere traditionel variant, så du også kan smage min. Den er med mosede ærter, og ja, det lyder lidt mærkeligt, men det smager dejligt sødt,” forsikrede han mig, mens han satte sig overfor mig.

Idet jeg fik min pastizzi til at titte ud af den hvide pose, hilste en aura af varme mig. Den duftede himmelsk af smør. Med lidt forsigtighed tog jeg min første bid og blev forelsket. En udsøgt blanding af ricotta og spinat mødte mig i en sky af butterdejsflager. Hver bid knasede helt rigtigt, og den sprøde skal stod i balanceret kontrast til den cremede midte.

“Jeg elsker den.” Min stemme knækkede. Jeg var i live. Jeg lukkede øjnene kort og rettede hovedet mod den varme sol. Der havde været så koldt nede i de mange gange.

“Jeg sagde det jo.”

Jeg så på Michele.

Han smilede tilbage med hamsterkinder og vrikkede fra side til side på stolen af stolthed. "Smag min nu!" insisterede han.

Vi udvekslede papirposer og tog hver en bid. Hans vurdering var som altid korrekt: Den med ærtemos var også lækker, men jeg kunne bedst lide min egen pastizzi med ricotta.

På et øjeblik var min papirpose tom. "Jeg kunne godt spise en til." Jeg klappede min mave. Jeg så på Michele og slog til, før jeg kunne tøve. "Hvorfor hentede du mig ikke i går fra lufthavnen, som du havde lovet?"

"Ja, du må altså undskylde," sagde Michele anstrengt uden at tage øjnene væk fra papirposen, han var ved at folde så lille som muligt. "Jeg ved godt, at jeg lovede det, men min søster ringede og var ulykkelig. Hendes kat døde."

"Signor Baffi?" Jeg havde aldrig mødt katten, men den mængde af billeder, søsteren på daglig basis i en periode havde sendt til Michele, havde gjort, at jeg følte et tilnærmelsesvis bekendtskab med bæstet. Det havde været en af de første ting, vi havde delt i den spæde start af vores venskab.

"Jo, desværre." Michele udstødte et langt suk. På mange måder var det også hans kat. En barndomskat der havde været et fast element i familiedynamikken, før han flyttede til Danmark for at studere. "Jeg kan stadigvæk huske dagen, jeg insisterede på navnet Baffi."

"Det betyder overskæg, ikke?"

"Jo, på grund af hans lange knurhår. Da vi var mindre, tiggede vi min mor om at lade os ringe til Guinness World Records." Han

sukkede nostalgisk, trak sin telefon op ad bukselommen og rakte den til mig.

Jeg blev mødt af en låseskærm med tre rækker af tal.

“Øhm, hvad er koden?”

“Hvad? Kan du ikke huske den? Er vores venskab flydt så meget ud i sandet?” Han lavede et påtaget forrådt ansigt. “Året vi mødtes, *du*.”

2014 låste telefonen op. Selvfølgelig. Jeg skammede mig lidt over at have glemt, at det var koden. Jeg blev mødt af et særdeles kært billede af Baffi.

“En hel snestorm af pels,” sukkede Michele, da jeg gav ham telefonen igen.

“Jeg må hellere skrive til Vittoria og kondolere.” Jeg fandt min egen telefon frem, men Michele afbrød.

“Tænk ikke på det. Jeg hilser fra dig næste gang, jeg ringer til hende.”

Min telefon vibrerede: *'@Finnyourself54 just posted for the first time in a while.'* Det var en notifikation fra Instagram. Min far havde lige postet! Jeg vidste, at det ville give pote at slå notifikationer til for hans ellers halvdøde account.

Jeg holdt mobilen, så Michele ikke kunne se min skærm, og åbnede appen. Min fars årelange tavshed blev brudt af noget så ligegyldigt som en selfie. Et enkelt billede foran en bygning med teksten #Valletta #Malta under.

Min far *var* i Malta! Det kunne ikke være et tilfælde, at kassen, jeg havde modtaget, var fra Malta. Han måtte have sendt den.

”Rie er du okay?”

Jeg så op fra skærmen og måtte blinke et par gange for at stille skarpt på ham. Åh, hvorfor har jeg ikke fortalt ham det? Jeg er en kæmpe idiot.

”Ja-ja ... Jeg ... Jeg er bare træt. Kan du køre mig tilbage til mit hotel nu?” Diskret lagde jeg mobilen tilbage i min lomme. Mit indre var ved at eksplodere, og det krævede alt at fastholde min facade. Min far var i Malta!

KAPITEL 3

MALTA

“Der var så langt ned. Jeg kunne mærke mig selv falde. Det svimlede for mig, og alt blev sort. Da jeg åbnede øjnene igen, hang jeg fra en bygning med et reb om livet. Det var nat, så ingen kunne se mig. Ingen hørte mig skrike. De andre skar mig først ned ved daggry. Jeg kan ikke engang holde ud at se på høje bygninger nu.”

– **Indvielse:** David, 22 år, akrofobi (frygt for højder)

TIRSDAG D. 22. MARTS 2016

Mit hotelværelse havde havudsigt. Det kom bag på mig, da jeg vågnede, for jeg var ankommet i mulm og mørke til Malta lidt i midnat og havde intet registreret udover afstanden fra døren til sengen. Da Michele hentede mig i går, vågnede jeg så sent, at det eneste jeg havde haft for øje, var noget tøj at slynge på.

Beundrende så jeg på Tas-Sliema. Byen så meget anderledes ud

oppefra end igennem bilruden på Micheles faldefærdige Panda. Jeg kunne lige akkurat se en lille bid af Middelhavet, der lå mellem de høje beigefarvede bygninger. En let dis lå i horisonten, og himmel og hav var et. Verden forekom evig. Det fik mig til at føle mig meget lille. Hvor langt kunne man se på en skyfri dag? Nok ikke helt til Sicilien, men måske næsten. Jeg følte mig virkelig langt væk fra København. Og alene.

De fleste af bygningerne havde flade tage, som man ser det på billeder fra meget varme lande. De manglende skråtage og tagsten fascinerede mig.

Lige foran mit værelse gik en gruppe mænd rundt på toppen af en anden bygning. De lod til at være håndværkere og var i gang med at fjerne bygningens øverste etage. Meget få af dem havde veste eller hjelme på.

En håndværker sprang mig i øjnene med hans store ølvom, da han ovenikøbet stod og troned på en lille trækasse. Derfra kunne han overskue hele situationen som en slagmark. Han fægtede, pegede og råbte ad de andre i sin wifebeater. I de minutter jeg kiggede, lavede han ikke noget selv. Sikke en type. Jeg rystede på hovedet. Kassemanden, døbte jeg ham.

Som kunne han høre navnet, vendte Kassemanden hovedet og så direkte på mig. Jeg gispede og dukkede mig bag gardinet. I det samme lød ringetonen fra min telefon. I et spring satte jeg af i retning mod sengen og slog ned på den som en kat.

“Rie?” lød Micheles stemme på engelsk med en let italiensk accent.

“Michele?” svarede jeg ligeledes på engelsk.

”Kan du møde mig ved Tritonspringvandet i Valletta kl. 14?” spurgte han.

”Selvfølgelig,” svarede jeg kortfattet. Jeg havde allerede en plan om at tage til Maltas hovedstad Valletta, men det vidste Michele selvfølgelig ikke.

”Jeg er ked af det, at dagen i går endte, som den gjorde. I dag skal nok blive hyggeligt. Jeg har en hel masse planlagt, okay?”

”Det var jo ikke din skyld.”

Michele blev stille.

”Øh, jeg har ikke så meget taletid i udlandet. Vi ses senere, ja?” Jeg gav ham ikke tid til at svare, men lagde på for at gøre mig klar. Intet var pakket ud. Det havde jeg ikke orket i går, så alt mit tøj lå stadig i nogenlunde firkantede bunker i min skrigende lyseblå kuffert. Kunne heller ikke overskue det nu, så jeg fiskede en ren T-shirt frem og trak i bukserne fra i går efter at have skiftet til rene underbukser.

Med nøglekort og rygsæk i hånden var jeg klar, men i døren stoppede jeg. Kassen! Jeg lynede rygsækken op og stirrede nogle lange sekunder på papkassen uden at blinke, som udkæmpede vi en duel. Hvad skulle jeg gøre med den? Jeg kunne ikke bare tage den med, for hvad hvis der skete den noget? Jeg ville ikke vise Michele den. Ikke nu. Ikke efter i går. Kunne jeg efterlade den her? Jeg stirrede febrilsk rundt.

Jeg gik hen til klædeskabet og flåede lågen op. Dinglende bøjler lod til at være det eneste inventar, indtil jeg fik øje på pengeskabet. Det var ikke særlig stort. På hug fiskede jeg papkassen op og holdt den vurderende ud for pengeskabet. Lige akkurat kunne jeg nok få plads til den. Instrukserne læste jeg flere gange, før jeg turde lukke

lågen. Med sammenbidte kæber prøvede jeg nænsomt at låse pengeskabet op igen. Det godtog pinkoden. Jeg åndede lettet ud. Forhåbentlig var kassen i sikkerhed.

Fuck, tænkte jeg i mit knap så stille sind. Jeg, Rie Søgaard, som ellers aldrig gør noget drastisk, er taget til Malta i påskeferien. Udefra virkede rejsen til Malta måske spontan, men i virkeligheden var det velovervejet planlægning. Det var snart påske, så hvorfor ikke tage ned og besøge min bedste ven Michele? Det havde jeg sagt til min mor. Men var det at lyve? Ikke rigtig, når nu jeg *også* skulle besøge ham.

Jeg havde valgt det første og bedste hotel med en pris, som ikke åd hele min SU. Påskeferien varede kun en uge, men alligevel havde jeg ikke købt en returbillet.

Jeg låste pengeskabet op en sidste gang og tog kassen ud. Pappets ru og tørre overflade beroligede mig. Jeg havde modtaget kassen med posten for to uger siden i Danmark. Den havde ingen afsender, men blot en skævt klippet pakkelabel med min adresse og mit navn skrevet med en blå kuglepen. Den urimelige mængde frimærker afbillede templer, og sammen med røde poststempler levnede de ingen tvivl om, hvor pakken kom fra: Malta, Malta, Malta.

Jeg troede næsten ikke på det, da den selfie forstærkede mit håb om, at min far var på Malta. Jeg kunne ikke være helt sikker på afsenderen, men min mavefornemmelse var unægtelig. Jeg anede stadigvæk ikke hvorfor, han havde sendt pakken. Indholdet gav ingen mening for mig.

Min mistanke havde allerede været så stor, at jeg havde booket flybilletterne alene på grund af kassen. At Michele også var på Malta,

var det heldige sammentræf, der gav mig mulighed for at lede efter min far, uden at andre behøvede at vide det. Hvis jeg ikke fandt ham, ville ingen vide, at jeg havde fejlet.

Jeg havde ikke set min far, siden han og min mor blev skilt. Hans affære havde fået mig til at smadre en knytnæve ind i et spejl. Det var ikke gået i stykker, og jeg kan huske, hvordan det ærgrede mig, at det ikke var blevet knust, ligesom jeg.

Jeg skubbede kassen tilbage i pengeskabet og lukkede metaldøren lidt for hårdt. Jeg klappede mine lommer for at tjekke, at telefon, pas, læbepomade og papirlommetørklæder stadigvæk var, hvor de skulle være. Til sidst tog jeg høretelefonerne på over mit lyserøde hår, så jeg slap for lyden af håndværkerne og kunne forsvinde ind i noget musik.

Jeg havde det, som om jeg stod på randen af noget nyt og stort. Noget, som ville samle mig op i en bjørnelab og kaste mig ud, hvor jeg ikke kunne bunde. Underligt nok havde jeg det fint med det.



ANITA ALBÆK SIMONSEN

Anita Albæk Simonsen skriver til børn og unge, især i de fantastiske genrer. Hun elsker at bruge fortællinger til kritisk at belyse og italesætte aktuelle problematikker i vores samtid. Anita har blandt andet skrevet den dystopiske serie Trinbyen.

anitasimonsen.com